

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **B. D.**
státní příslušnost Tuniská republika
zastoupený: Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava
proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 1. 2021, č. j. OAM-791/ZA-ZA11-LE24-2020,
o udělení mezinárodní ochrany takto

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty se určuje částkou **6.800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2021 č. j. OAM-791/ZA-ZA11-LE24-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřipustnost této žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 13. 11. 2020, je v pořadí již druhou. V průběhu řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice uváděl žalobce obavy z věřitele, od něhož si v Tunisku půjčil od jeho lidí, kteří mu telefonicky vyhrožovali smrtí za to, že svůj dluh přestal splácet. Nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zcela nově odůvodnil tím, že má v České republice přítelkyni, občanku ČR, se kterou žije ve společné domácnosti a se kterou by se chtěl vzít, přičemž tento vztah navázal až po pravomocném ukončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalovaného však nejde o novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu svědčící o tom, že by mohl být žalobce vystaven v zemi původu pronásledování nebo hrozbě vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 248/2016 ze dne 19. 10. 2016, podle něhož v případě posuzování přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10a písm. e) zákona o azylu se správní orgán nemá rodinnou situaci žadatele vůbec zabývat, neboť tvrzení o existenci rodinných vazeb je z hlediska posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu zcela irelevantní.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a zároveň požádal, aby mu pro toto řízení byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 22. 2. 2021 č. j. 18 Az 5/2021-11 vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce žalobce vyzval k doplnění podané žaloby. Podáním ze dne 3. 3. 2021 právní zástupce žalobce vytýkal žalovanému, že se nedostatečně vypořádal s obsahem nových důvodů žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Odkázal na to, že žalobce v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že v Tunisku již nechce žít z důvodu obavy o svůj život v důsledku nesplácení svého dluhu a také kvůli vztahu s B. D., narozenou X, se kterou se hodlá oženit. S touto družkou se poznali v březnu 2020, asi po půl roce spolu začali bydlet, což žalobce dokládá nájemní smlouvou ze dne 19. 10. 2020 dokumentující jejich společnou domácnost a soužití. Žalovaný neřešil konkrétní okolnosti žalobce a toliko odkázal na možnost řešení jeho situace prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Jeho rozhodnutí je proto nezákonné a žalobce se domáhal, aby bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2021 č. j. OAM-791-ZA-ZA11-LE24-2020 a z obsahu připojeného právního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování

žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 13. 11. 2020. Při poskytnutí údajů k této žádosti dne 24. 11. 2020 uvedl jako její důvody, že v České republice má přítelkyni B.D., narozenou X, státní příslušnost Česká republika, se kterou by se chtěl oženit. Doložil dopis jmenované, který dokládá, že spolu chtějí žít. Žalobce také předložil nájemní smlouvu ze dne 19. 10. 2020, která potvrzuje skutečnost, že žijí na společné adrese. V rámci předchozího řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu tuto skutečnost neuváděl, neboť s přítelkyní ještě spolu nebyli; chodili spolu 8 měsíců. Dne 24. 11. 2020 byl správnímu orgánu doručen přípis B.D., kterým potvrzuje, že je přítelkyní žalobce a že žijí společně a chtějí se vzít. Správnímu orgánu byla dále předložena smlouva o nájmu bytu na adrese B., N. 7, kde jako nájemci jsou uvedeni B. D. a žalobce, uzavřenou dne 19. 10. 2020. Součástí správního spisu je i dokumentace týkající se správního řízení ve věci první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jako důvody této žádosti žalobce tehdy uváděl obavy z věřitele, od něhož si v Tuniské republice půjčil peníze, a jeho lidí, kteří mu telefonicky vyhrožovali smrtí za to, že přestal svůj dluh splácet. Tuto žádost žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2020 zamítl jako zjevně nedůvodnou, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 3. 2020. Dále je ve správním spise založena zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR nazvaná „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ se stavem v červenci 2020.
6. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
7. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
8. Podle ust. § 25 písm. i) citovaného zákona řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
9. Zásadní a jedinou žalobní námitkou žalobce bylo to, že jím uváděný vztah s B. D., se kterou hodlá uzavřít sňatek, měl žalovaný hodnotit meritorně a nikoliv zastavit řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro irelevanci tohoto důvodu. Žalobce v tom spatřoval důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobitelným podkladem pro nové řízení. Navázání partnerského vztahu či uzavření manželství, jakkoliv se jedná z hlediska žadatele o významnou událost, požadovanou relevanci nemá. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 6/2003-55 ze dne 17. 9. 2003 vyslovil, že uzavření

sňatku, a to ani s občanem České republiky není zákonným důvodem, na jehož základě by vznikl právní nárok na udělení azylu v České republice (§ 12 zákona o azylu). Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu počítá pouze s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta. Pokud jde o tzv. humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, samotná skutečnost manželství žadatele o azyl není důvodem vhodným zvláštního zřetele tak, jak to má na mysli citované ustanovení zákona o azylu. Ust. § 14a a § 14b zákona o azylu rovněž svým zněním vylučují možnost aplikovat jiné skutečnosti uzavření manželství, pokud se nejedná o manželství s osobou používající doplňkovou ochranu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodal, že neposkytnutím ochrany manželů občana České republiky nebo jako v posuzovaném případě osobě požívající práva dlouhodobého pobytu v České republice nedochází k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života cizince. Žalobci v první řadě nic nebrání, aby své právo na rodinný život realizoval ve své vlasti, i tím spíše, pokud jeho manželka je občankou téhož státu (když ust. článku 8 úmluvy neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi). Pokud hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců a nikoliv dle zákona o azylu. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život zakotvené v článku 8 úmluvy (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71).

10. Krajský soud má za to, že výše uvedené závěry judikatury Nejvyššího správního soudu jsou aplikovatelné i na nyní projednávanou věc s tím, že v nynějším řízení nebyly uplatněny žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce. Pokud by tedy žalovaný vedl znovu řízení ve věci opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, musel by dospět k závěru, že jeho navázání soužití s občankou České republiky a záměr uzavřít s ní sňatek, není skutečností, která by mohla mít vliv na posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyhodnotil jako nepřipustnou podle shora citovaného ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti pak dle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.
11. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení žalobce úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
13. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu 2 úkonů právní služby po 3.100 Kč a 2 režijních paušálů po 300 Kč, celkem 6.800 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

[Zadejte text.]

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 26. 7. 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje